

РЕШЕНИЕ

№ 7842

гр. София, 22.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8030** по описа за **2021** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С. (ТД на НАП), чрез процесуалния представител юрк. Н., срещу Решение №20146954 от 28.06.2021 г., постановено по НАХД № 2964/2021 г. на Софийски районен съд, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 553633-F579542/05.01.2021 г., издадено от Директора на офис "Център" при ТД на НАП-гр.С., с което на основание чл.80а, ал.1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) на Д. И. И. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 340 000 лв. за нарушение на чл.50, ал.1, т.5, б.,„а“ във вр.с чл.53, ал.1 от същия закон.

В жалбата са изложени оплаквания за нарушение на материалния закон - касационно основание по чл. 348, ал.1, т.2 от НПК. Касаторът излага оплаквания във връзка с възприетия от районния съд начин на погасяване на недекларираното задължение. Отправеното до касационния съд искане е да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да потвърди обжалваното НП. В с.з. касаторът чрез

юрк.И. поддържа жалбата, моли за отмяна на съдебния акт и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Ответникът - Д. И. И., чрез пълномощника си адв. В., оспорва касационната жалба, моли решението на СРС да се остави в сила, като му се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира касационната жалба за основателна.

Административен съд – София - град, XX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА като подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество, тя е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят, като дадените показания са намерили отражение в изясняването на спора от фактическа страна.

От фактическа страна СРС е установил, че Д. И. е съдружник и притежавал 50% от капитала на дружеството [фирма], ЕИК [ЕГН]. На 26.03.2018 г. бил подписан договор за паричен заем между жалбоподателя И. (заемодател) и П. А. А. (заемополучател) за сума размер на 3 400 000.00 лева. На същата дата И. превел на А., сума в размер на 3 350 000.00 лева в изпълнение на така сключения договор.

На 24.07.2018 г. бил сключен договор от И. (като купувач) с лицето П. А. А. (като продавач) за покупко-продажба на 4 имота за обща стойност 1 850 000. 00 евро, равностойност на 3 618 285,50 лева. На същата дата на общо събрание на собствениците на капитала на дружеството [фирма] било прието решение за извършване на допълнителни парични вноски от Д. И., в качеството му на съдружник за придобиване на недвижими имоти в селището на [населено място], [община], област Б., като било прието вноските да се преведат по сметка на дружеството или директно по сметка на продавача на посочените имоти.

На 25.07.2018 г. е преведена сумата в размер на 111 600,00 евро от И. на А., равностойност на 218 270,63 лева, която представлявала задатък по сключения предварителен договор от 24.07.2018 г. за покупка на недвижими имоти.

На 03.08.2018г. било сключено споразумение за прихващане между И. и А., във връзка със сключения договор от 26.03.2018г. за паричен заем и предварителен договор от 24.07.2018г., по силата на което прихващат насрещните си парични задължения, следствие на което бил погасен заемът, отпуснат от И. на А., в размер на 3 350 000 лева и било прекратено действието на договора за заем. И., с оглед уговорената цена на имотите продължил да дължи и сумата от 50 014,87 лева. Било уговорено в споразумението, доколкото страните по него били и страните по предварителния договор за покупко-продажба на недвижими имоти, че имотите следва да бъдат придобити от трето лице – [фирма].

В изпълнение на предварителния договор от 24.07.2018г. и на споразумението от 03.08.2018г., на 03.08.2018г. бил сключен окончателен договор за продажба на следните недвижими имоти под формата на нотариален акт: Поземлен имот с

идентификатор №27454.29.13, целият с площ от 18 365 (осемнадесет хиляди триста шестдесет и пет) кв. м. при съседни ПИ с идентификатори 27454.29.42, 27454.29.31, 27454.30.32, 27454.29.14; Поземлен имот с идентификатор №27454.29.14, целият с площ от 18 698 (осемнадесет хиляди шестстотин деветдесет и осем) кв. м, при съседни ПИ с идентификатори 27454.29.42, 27454.29.13, 27454.30.32, 27454.30.33, 27454.29.15; Поземлен имот с идентификатор № 27454.29.15, целият с площ от 18 497 (осемнадесет хиляди четиристотин деветдесет и седем) кв. м, при съседни ПИ с идентификатори 27454.29.42, 27454.29.14, 27454.30.33, 27454.29.16; Поземлен имот с идентификатор №27454.30.5, целият с площ от 22 599 (двадесет и две хиляди петстотин и деветдесет и девет) кв. м, при съседни ПИ с идентификатори 27454.30.28, 27454.30.33, 27454.30.32, 27454.30.34, находящи се в землището на [населено място], м. „М. алан“, [община], обл. Б.. Страни били П. А., в качеството на продавач и [фирма], в качеството на купувач, представлявано от управителя. В нотариалния акт било посочено, че сумата по сделката в размер на 1 850 000 евро продавачът е получил напълно от купувача по банковите си сметки.

На 14.12.2018 г. били преведени 50 000,00 лева от И. на А., представляващи окончателно плащане на продажната цена за имотите, която била преведена по късно, поради объркване на свидетеля А..

На 28.08.2020 г., в ТД на НАП С., офис „Център“, на физическото лице е извършена данъчна проверка, в хода на която на 19.08.2020 г. от същото е изискано да представи заверени копия от договори за парични заеми и анекси към тях и документи за връщане на сумите за П. А. и две други юридически лица. В хода на проверката били представени от И. и А. редица документи, включително договор за заем, банкови извлечения, споразумение за прихващане, предварителен договор за продажба на имоти, нотариален акт. Инспекторът, извършващ проверката, приел, че не са представени документи, удостоверяващи връщане на сумите по договора за заем от 26.03.2018 г., като задълженото лице е трябвало да декларира в годишната си данъчна декларация по чл. 50 ЗДДФЛ непогасените остатъци по предоставените парични заеми към 31.12.2018г., в срок до 30.04.2019 г. Установил, че посочените имоти не са прехвърлени на Д. И., а на друго лице, съгласно справка от Имотния регистър към АВ. Поради това счел, че жалбоподателят е извършил нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ вр. чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ и на 12.11.2020 г. съставил срещу него акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № F579542 от 12.11.2020 г. Прието било, че нарушението е извършено на 02.05.2019 г. чрез бездействие.

Въз основа на АУАН е издадено и атакуваното наказателно постановление /НП/ № 553633-F579542/05.01.2021г. от директор на офис „Център“ при ТД на НАП-С., с което на основание чл. 80а, ал. 1 от ЗДДФЛ на Д. И. И. е наложено административно наказание глоба в размер на 340 000 лева за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ вр. чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ.

От правна страна въззивният съд е приел, че административнонаказаното лице не е извършило нарушението, за което е наказано. Съдът е изтъкнал, че И. не е имал задължение да впише в ГДД процесната сума, доколкото тя е била погасена чрез прихващане и не е представлявала непогасен остатък, подлежащ на деклариране. СРС е допълнил, че дори да се приеме извършено нарушение, същото не може да е извършено на датата, посочен от наказващия орган – 02.05.2019 г., доколкото крайният срок е бил 30.04.2019г., то би следвало нарушението да е извършено на 01.05.2019 г.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като същото е постановено при правилно прилагане на материалния закон и при пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина.

При правилно установени факти първоинстанционният съд е дал съответно на закона тълкуване на основния спорен момент по делото, а именно подлежала ли е на деклариране сумата в размер на 3 400 000 лв., дадена от ответника по касация в заем на П. А.. Посочената от АНО като нарушена разпоредба на чл.50, ал.1, т.5, б.,а” ЗДДФЛ предписва на задължените по закона лица, подавайки ГДД по същия закон, да декларират непогасената част от предоставените парични заеми през данъчната година, ако размерът им общо надхвърля 10 000 лв. При това положение отговорът на спорния въпрос се корени в това представлява ли процесната сума непогасена част от предоставен паричен заем.

По силата на чл.103, ал.1 от Закона за задълженията и договорите, когато две лица си дължат взаимно пари или еднородни и заместими вещи, всяко едно от тях, ако вземането му е изискуемо и ликвидно, може да го прихване срещу задължението си. От събраните по делото доказателства действително се установява реализирането на тази хипотеза. От едната страна и било задължението на П. А. към Д. И. по чл.240, ал.1 ЗЗД – заемателят се задължава да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество. Това задължение е с произход договора за заем от 26.03.2018 г. От другата страна е насрещното задължение на Д. И. към П. А., с произход предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 24.07.2018 г. В случая е налице договорно прихващане. Сключеното на 03.08.2018 г. споразумение между Д. И. и П. А. е произвело ефект на погасяване на насрещните задължения, чрез тяхното прихващане и прекратяване на договора за заем. Безспорно е, че не само плащането може да доведе до погасяване на облигационното задължение, както едностранчиво е приел АНО, а преди него и актосъставителят (именно затова последният е изискал от задълженото лице единствено документи за връщане на сумите от П. А. А.).

Както правилно е посочил въззивният съд, на кого са прехвърлени имотите, е ирелевантно. В случая е налице субективна активна новация по смяна на кредитора (лицето, което има притежателното право да придобие недвижимите имоти), съчетано с активна съвършена делегация поради смяна на кредитора, които следва да придобие недвижимите имоти. Правоотношението между Д. И. и Къмпинг И. О. изобщо не е било изследвано от АНО, като съдът отново следва да посочи, че за погасяването на самия заем чрез прихващане то е неотнормимо, както е и неотнормим фактът на кого са прехвърлени имотите при положение, че непогасен заем не е налице.

Ето защо следва да бъде споделена аргументацията на районния съд, че процесната сума не подлежи на деклариране в ГДД, доколкото не представлява непогасена част от предоставен паричен заем.

Като е отменил обжалваното пред него постановление, районният съд е постановил правилен акт, който следва да бъде оставен в сила.

С оглед изхода на спора пред касационната инстанция, основателна е и следва да се уважи претенцията на ответника по касация за присъждане на адвокатски хонорар. Същият е заплатен и възлиза на 8 330 лв. според представения договор за правна защита и съдействие. Не може да бъде уважено възражението на касатора за прекомерност, защото е в минималния предвиден размер съобразно чл.18, ал.2 във вр.с чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на

адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2, предл.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София-град, XX касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20146954 от 28.06.2021 г., постановено по НАХД № 2964/2021 г. на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на Д. И. И., ЕГН: [ЕГН], разноски по настоящото дело в размер на 8 330 лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.